

KVINNAN:
SAGODIKT

Otto Witt

SAGA
EGMONT

KVINNAN:
SAGODIKT

Otto Witt

Kvinnan: sagodikt

Otto Witt

Kvinnan: sagodikt

Saga

Copyright © 1917, 2018 Otto Witt och SAGA Egmont, an
imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711791233

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

Första episoden.

(Utanför Paradiset i tidernas morgon).

Scenen föreställer ett ökenlandskap med törnen och tistlar. Till vänster rik vegetation; till höger lodräta klippor.

Scenen är mörk, åskan går och då och då lyser en blixtnamn fram mellan klipporna till höger. Ängeln skymtar emellanåt till vänster.

SCEN 1.

ÄNGELN. ADAM. EVA . (Adam och Eva ligga på knä).

EVA.

O, det är sanning; vårt härliga Eden är slutet för alltid. Med tistlar heden söker sin brännande sand att dölja.

ADAM.

Vad månnde, o Eva, på *detta* väl följa?

EVA.

Kan värre givas? Mitt hjärta fryser!
Jag ser dit bort, där svärdet lyser.
Det pekar ej inåt — nej, utåt står lågan
ett blekblått ja på den tysta frågan:
»Skall Paradiset för alltid stängas?»

ADAM.

Tyst Eva, med jämmer blott kvalen förlängas!

EVA (reser sig).

Skall aldrig en doftande blomma bland riset
oss bringa en hälsning från Paradiset?

ADAM.

Se ängeln står stilla, han svarar dig ej,
hans tystnad betyder detsamma som *nej*.

EVA.

Skall aldrig en vingad sångare glad
kvittra sitt jubel bland grönskande blad?

ADAM.

Jag vet icke, kära —

EVA.

— Aldrig mer bäcken,
porla sin sång under mossstupna täcken?

ADAM.

Jag vet icke, Eva.

EVA.

Förvänt är mitt sinne,
här finns ingen likhet med något därinne.

(kastar sig ned).

ADAM (reser sig).

Förfärlig, förtärande hemsk är lagen.
Nu börjas den långa, jordiska dagen.
Minnes du orden, som sades —

EVA.

Jag minnes.
För varje pulsslag de gå mig till sinnes.
»I svett skall du äta, i smärta föda» — (reser sig).

ADAM.

»Och plöja och så för den minsta gröda.»

EVA.

Tyst, Adam, tala ej mer om detta!
Ej hjälpa orden att bördan lätta.

(ser sig omkring).

Här finnes intet, som jämföras kan
med allt vad skönt jag i Paradis fann.
Därinne är livet — här får man döda,
här växa blott tistlar — där frukter glöda,
där smycka blommorna stigens kanter —
här ökensand blott och klippans branter — — —

ADAM.

Trösta dig, Eva, med kraftiga nävar
odlar jag heden, om tappert jag strävar
jorden är nog ej så karg som du tror.

EVA.

Jo, den är ödslig — (ironiskt) en präktig mor!
Jag hatar jorden — sök ej mig trösta,

blott sorg och elände få vi hösta.
(smickrande) Säg Adam, mins du, hur du fick
krafter — —

ADAM.

Ja, Eva, ännu har muskeln safter
de skola nyttjas i flitigt värv —

EVA.

Ack nej, det endast blir ditt fördärv.
Nej, Adam, säg, har du mod i barmen,
har du mig kär, har du kraft i armen —
Så visa mig då av styrkan värdet, (pekar)
ryck bort från ängelen blåa svärdet —

ÄNGELN (träder fram).

ADAM (rycker till).

Ve din tunga, den dårskap talar.

ÄNGELN (drar sig tillbaka).

EVA.

Jag vill vandra i Edens dalar,
trädens skugga jag njuta vill,
slumra in i de gröna salar,
vaggas ljuvligt av fåglars drill.
Jag vill göra mig fri från vakten!
Hjälp mig Adam, du har ju makten.

ÄNGELN (synes).

ADAM.

Döden, evigt, Eva är det,

trotsa ängelen med svärdet.

ÄNGELN (drar sig tillbaka).

EVA.

Kan du tveka fast jag begär det?

ADAM.

Ja, jag *måste*; hör och lär det!
Det kan tarvas mången gång:
Icke alltid fågelsång
smeker örat — fågelkvitter
tystnar nog, vad tiden går.
Eva, lärdoms rot är bitter
följer oftast sorgens spår.
Därför lär att sinnet hämma!
Svår är floden, bäcken lätt att dämna.
Se, Vår Herre har oss agat.

EVA.

Orättvist han oss förjagat
från den plats vi nämnde vår.

ADAM.

Gör ej bördan mera svår
än den blivit allaredan.
Tiden, Eva, läker svedan
utav alla sår —

EVA.

Må vara
att du talar sanningsord —

Är det allvar? Svara, svara —

ÄNGELN (synes).

ADAM.

Störta änglar kallas »mord»!
Se, den Högstes bud har ljudit:
Paradis han oss förbjudit;
ängeln där, med klinga skuren
av en ljungeld, vakten blev,
och från helgedomen muren — —

ÄNGELN (försvinner).

EVA.

utan misskund oss fördrev. (tänker)
Nu jag vet ett sätt ej farligt:
smyg omkring den, sakta, varligt,
någonstads den nog är låg —

ADAM.

Vilsekomna, styr din håg!
Evigt portarna bli slutna,
hur du slår med nävar knutna.

EVA.

Men Adam, du alldeles intet förstår
av de tankar jag nu dig föreslår.
Jag menar, vi måste vår ställning förbättra!
Det gives ett medel (viskar) dit in få vi klättra.

ADAM.

Till detta ock Eva jag svarar dig nej.

Jag går ej, jag kan ej, jag vågar det ej.

EVA (smickrande).

Mins du ej Adam de sälla stunder
vi bägge njöto i Edens lunder:
Solen lyste med sällsam glans,
utöver vågornas smekande dans,
vinden oss viskade drömmande ord,
blommor smyckade fruktbar jord,
glittret på bäckens vatten
glänste likt stjärnor i natten —

ADAM.

Jag minnes, jag minnes —

EVA.

Av tidens garn det därinne spinnes —
en tråd så skimrande silkesfin
att ej vi märka, att ens den finnes!
— Ja — *Han* har givit oss Edens salar
Med blåa fästet och gröna dalar
med röda rosor och —

ADAM (häftigt).

— Tig, o, kvinna!
Han har det skapat, det kan försvinna
på minsta vink av Hans allmakts hand.

EVA.

Jag vill till Eden, mitt väna land!

ADAM.

Hör Eva —

EVA.

Men jag vill, jag vill,
jag vandrar ensam, om du står still. (går).

SCEN 2.

ADAM (ser efter henne).

Skapad hon är ur mitt eget bröst,
given hon blev mig till lindring och tröst,
för att den ensamme vandrarn på jorden —

EVA (utanför).

Adam! Skynda!

ADAM.

Jag brottslig är vorden!
Eva jag kommer, trofast dig följer.

(för sig)

Skammen jag innerst vid hjärtroten döljer.
(går efter henne.)

SCEN 3.

ONDSKAN (fram i en blix).)

ONDSKAN.

Ha, ha, ha, jag måste skratta,